

vedkjende sig det. Det var en anden Sag, dersom Loven samtidig med, at den tvang Faderen til at vedkjende sig Barnet, ogsaa kunde tvinge Faderen til at elske sit Barn. Men det er jo Noget, som Loven ikke kan. Hvordan mon en Fader vil komme til at se paa det Barn, som Loven har tvunget ham til at vedkjende sig? Naar Barnet vover til, mon saa ikke Faderen vil lade Barnet høre, at det aldeles ikke er frivilligt, at han har vedkjendt sig det, men at det er tvungen af Loven? Mon han ikke vil lade det høre, at, dersom det havde staaet til ham, havde Barnet aldrig nogensinde faaet at vide, at han var Fader til det, og hvad Indtryk maa det gjøre paa Barnet? Seg er vis paa, at, naar Barnet faar noget Saadant at vide, vil det komme til at afstøje sin Fader. Det ærede Medlem talte dernæst om, at man skulde ære sin Fæder og Moder. Ja, heri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, at det er en af de store Hovedgrundsætninger for Moralens og for Samfundslivet i det Hele; men hvis det ærede Medlem tror, at han kan bidrage til at føre denne Grundsætning igjennem i det virkelige Liv ved Hjælp af det Vædringsforslag, han har stillet, og som hovedsagelig gaar ud paa, at Faderen skal tvinges til at vedkjende sig sit Barn, tror jeg rigtignok, at det ærede Medlem tager fejl. Saa længe som Faderen ikke er tvungen til at vedkjende sig Barnet, kan der være en Mulighed for, at den faderlige Følelse kan vaagne hos ham, saa at han en Gang frivillig kan komme til at vedkjende sig Barnet og tage sig af det som sit Barn; men jeg tror rigtignok, at denne Mulighed næsten vil blive gjort umulig, naar han skal tvinges dertil. Jeg tror, at Lovens Tvang vil slaa den naturlige Faderfølelse ganske ihjel. Forholdet mellem Forældre og Børn er jo et Kjærlighedsforhold, og ingenfomhelst Lov vil være i Stand til at oprette dette Forhold, hvor det ikke af Naturen er til Stede. Ligesom jeg derfor er ganske sikker paa og med Bestemthed veed, at det er det ærede Medlems Følelse, som har bevæget ham til at stille dette Vædringsforslag og til at komme ind paa hele den Tankegang, saaledes er det ogsaa min Følelse, som bevirker, at jeg ikke kan stemme for Forslaget, fordi jeg tror, at at hele denne Grundbetragtning, skjøndt den overfladisk set kunde synes rigtig, alligevel, naar man gaar til Bunds i den, er noget forkert, og min Følelse siger mig, at her er et Omraade, hvor Loven er fuldstændig magtesløs. Dette Forhold er, om jeg maa udtrykke mig saaledes, for fint til, at Loven kan gribe ind. Det Æreste, Loven kan gjøre,

er, at den kan stræbe at gjøre noget Ondt godt; men jeg tror, at den her meget let kan komme til at gjøre det Onde værre. Jeg tror, at der slet ikke kan være Tale om, at Barnet derved faar sin Fader i den rette Forstand; men jeg tror, at det snarere vilde kunne bidrage til at stille Faderen og Barnet endnu mere ad. Loven kan sammenkoble Faderen med Barnet; men den vil aldrig nogensinde kunne sammenknytte dem eller knytte de Baand mellem dem, der skulde være. Altsaa naar Faderen ikke frivillig vil vedkjende sig sit Barn, eller naar Moderen ikke frivillig melder Faderen, tror jeg, at det vil være til Skade for Barnet hele dets Levetid, dersom Loven skal tvinge det en Fader og denne Faders Navn paa. Ligesaa godt som det kan være for et Barn at have en Fader, som ikke alene er dets Fader i kjødelig Henseende, men ogsaa er det i Virkeligheden, ligesaa stor en Forbandelse tror jeg, det kan blive for et Barn at have en Fader, som har fornægtet en Faders naturlige Følelse overfor det, og som kun af Loven er bleven tvungen til at vedkjende sig Barnet. Det ærede Medlem brugte under denne Sags forrige Behandling her i Thinget den Bignelse, at det, at Barnet fik Faderens Navn at vide, var en Guldmonst; men jeg tror, det er forkert. Guldmonsten i dette Forhold er i Virkeligheden Faderens Kjærlighed, og den kan det ærede Medlem ikke skaffe Barnet. Jeg tror, at det ærede Medlem ved sit Forslag vil bidrage til, at denne Guldmonst endnu vanskeliggere kommer frem. Det, som det ærede Medlem vil give Barnet i Stedet for denne Guldmonst, er vistnok kun en Monst med en meget tynd Forgyltning. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Sjælen er mere end Legemet, og han vilde vel altsaa hævde, at det var af Hensyn til Barnets sjælelige eller aandelige Vel, man saaledes skulde tvinge Faderen frem; men jeg tror, som jeg allerede har gjort opmærksom paa, at der her er et Forhold, hvor Lovens Tvang aldeles ikke kan udrette Noget omhelst; Loven vil tværtimod komme til at bidrage til at udrette det Modsatte af det, som det ærede Medlem egentlig tilsigter. Det, der skyldes saadanne Børn, som fra Fødselen af saa at sige ere hjemløse, er, at de faae et Hjem, at Samfundet staffer dem et Hjem; men det vil sige, at de komme i gode Menneskers Hænder, som virkelig kunne være Fader og Moder for dem. Man kan næsten sige, at mange af disse Børn fra Fødselen af have været ikke alene hjemløse, men i Grunden ogsaa forældreløse. Jeg lægger meget Mere ind i det Navn Forældre, end det ærede Medlem synes at gjøre. Jeg